♦ bloc - notes ♦

Culisele

De când a fost în Anglia, Steinbach este un asiduu colecționar de anecdote britanice. Ar fi preferat să colecționeze lire sterline. Cum însă o astfel de colecție s'ar fi limitat la câteva mostre, a trecut la colecția de anecdote, mai ușor de agonisit și mai eftine...

Cunoscându-i această pasiune, toți prietenii îi aduc câte-o anecdotă, pe care Steinbach — dupăce-i verifică valoarea povestind-o câtorva cunoscuți — notează într'un carnet special.

Aseară, un cunoscut oficial l-a întâmpinat la Federație cu o mână radioasă.

— Am una nouă, pentru tine.

— Englezească?..

— Scoțiană.

Ca de obiceiu, ceilalți oficiali au făcut cerc în jurul povestitorului, pentru a afla «noutatea» adusă lui Steinbach.

— «La administrația unui ziar din Glasgow, un scoțian a dat spre publicare următorul anunț: «Pierdut câine Spitz. Găsitorului i se acordă drept recompensă, 5 lire sterline». Domnișoara dela administrația ziarului a primit anunțul, a dat chitanță pentru costul publicității, și scoțianul a plecat. Pe stradă a început să aibe regrete...

— «Dece-am promis 5 lire? Cu două nu mi-ar fi făcut acelaș serviciu?..

Și-a mai servit câteva argumente, s'a lăsat convins (ca orice scoțian) de economia pe care ar fi putut-o realiza și s'a reîntors la administrația ziarului, să micșoreze prețul recompensei.

La ziar însă, n'a mai găsit decât pe portar:

— Unde e d-ra dela administrație?

— A plecat.

— Unde este administratorul?

— A plecat.

— Unde e sub-directorul?..

— A plecat.

— Unde e directorul?..

— A plecat.

— Au plecat toți?..

— Da.

— Unde?..

— Să caute câinele...

*

La Kosice, excelentul atlet român Ludovic Gall a reușit o performanță admirabilă, terminând al treilea — din 41 de concurenți — în marea probă a marathonului.

Succesul acesta a prilejuit în mod egal: bucurie și nedumerire.

— Cum se poate, domnule?..

— Uite că se poate. Gall a terminat al treilea.

— Bine, dar nu deținea o formă prea bună. La ultimile marathonuri din țară a făcut numai performanțe slabe.

— Foarte natural. Gall are un nume care-i fixează predilecția pentru concursurile de elită. In marathonuri obscure, fuge prost.

In cele mari, fuge bine.

— Nu înțeleg

— E foarte simplu: pentru Gall nu contează decât concursurile de gală...

*

In cercurile «Federației române de football» se vorbește cu insistență despre utilizarea lui Taenzer în echipa României, pentru campionatul mondial.

Pentru acest prilej, Taenzer va fi împrumutat...

Informația este foarte prețioasă. Se poate vedea că la Federație a început să prindă consistență sistemul... împrumuturilor.

Pentru starea materială a Federației, este un indiciu foarte sugestiv.

Castor

O săritură reușită

— Ei, acum ți-a plăcut? Am sărit fără să dau jos bățul...
— Da, dar pe dedesupt?...

(Rio et Rae)

Cu prilejul unei vizite și pe marginea unui congres

In acest moment, când observăm o tendință lăudabilă a guvernanților noștri de a se ocupa mai serios de educația fizică și sportivă a tineretului, urmărind ultimele manifestațiuni ale edililor noștri, care prin recentele inițiative lasă să se întrevadă o deosebită solicitudine pentru educația fizică, găsim interesant să înfățișăm ce fac alte țări în acest domeniu, sperând că edilii și guvernanții noștri vor găsi un interesant material de reflecție.

Vizita în țară a Prințului Gustav al Suediei, care după cum se știe este conducătorul suprem al sportului suedez, reprezintă un minunat prilej care ni se oferă de a înfățișa una din multele realizări înfăptuite în Suedia pentru sport.

Așa după cum am publicat cu altă ocazie, în țările nordice educația fizică este obligatorie pentru școlari. Singur medicul școlar poate să acorde o dispensă, dar aceasta nu o face decât în cazuri vădite de inferioritate.

De altfel, nici un părinte nu s'ar gândi să ceară vreo scutire pentru copilul său fără un motiv serios.

In plus, fișa medicală există realmente și ea este ținută la zi în mod conștiincios.

In ceeace privește sportul propriu zis, este nimerit să cităm organizația sportivă a orașului Stockholm.

Deviza municipalității Capitalei Suediei se rezumă la următoarele cuvinte cât se poate de semnificative:

«Fiecare teren sportiv ne scutește de un mare număr de paturi în spitale».

Iată adevăratul motiv pentru care un oraș de 400.000 de locuitori posedă șase stadioane de proporții grandioase printre care și unul olimpic, înzestrate cu vaste tribune, dușuri, vestiare, etc., zece terenuri de antrenament pentru cluburi, iar în afară de aceasta fiecare școală își are terenul ei.

Stadioanele comunale sunt deschise toate în fiecare zi, intrarea este gratuită până la ora 15, dela ora 15 până la închidere o taxă extrem de redusă.

Aceste stadioane comunale sunt înzestrate cu toate materialele necesare, cu funcționari, cu oameni de serviciu, etc.

Bugetul anual al parcurilor sportive este de aproape 7 milioane lei.

Realizările înfăptuite de edilii nordici, mă fac să mă gândesc la problema sportului în Municipiul București.

Urmăresc activitatea lăudabilă pe care o desfășoară primăriile de sectoare în fruntea cărora trebue să cităm pe cea de Galben; am luat de asemenea act de intențiile d-lui primar general Al. G. Donescu de a ridica un monumental palat al sporturilor.

Dar constat ca unul care viu în permanent contact cu tineretul, că Bucureștiul nostru este lipsit tocmai de aceste parcuri atât de mult prețuite de cei din nord, parcuri care să fie înzestrate cu instalații complecte și cât mai atractive, unde copilului să-i fie drag să vie, iar părinților să nu le fie teamă să-l lase.

Sub o supraveghere strictă, având totul la dispoziție s'ar realiza astfel o operă educativă de mare valoare socială.

La Brăila, primarii din întreaga țară s'au întrunit pentru a găsi cele mai bune metode spre a asigura gospodăria orașelor noastre.

Ar fi fost cred extrem de interesant dacă cineva prezenta un raport și asupra problemei sportive care în vremurile noastre nu mai poate fi ignorată.

Municipiul București cu un număr impresionant de locuitori trebue să studieze cu toată atențiunea această problemă a parcurilor și locurilor de recreație fizică.

Chestiunea este interesantă atât din punct de vedere social cât și educativ, și edilii bucureșteni nu se pot da în lături de a găsi o soluție la o operă atât de importantă.

C. MORȚUN

Humi m'a nenorocit!...

In football, «cazurile» sunt foarte frecvente. Ca să nu ne pierdem în labirintul istoriei, vom spune doar că pe ecranul footballului au făcut senzație, recent, «cazurile» Bican și Braine.

Parafrazând celebra frază a lui Caragiale: «..Să avem și noi falițîi noștri» am ajuns să avem și noi «cazul» nostru.

Și încă ce «caz»: «Cazul» Humis.

Lăsând la o parte orice falsă modestie, am putea jura că și străinătatea, precursoare în materie de «cazuri» are dece să ne invidieze.

Intr'adevăr, «cazul» Humis a depășit în amploare toate «cazurile», dacă nu viitoare, dar pe cele trecute, sigur.

«Cazul» este pe cât de grandios, atât de simplu.

Echipa Venus — cum și ce fel, asta nu interesează — a făcut o fericită achiziție în persoana — acum personna grata — jucătorului Humis.

Conviețuirea între Humis și Venus era din cele mai roze. Până când într'o bună zi — venusiștii spun că a fost... rea — Humis a plecat... Și nu s'a mai reîntors.

Acum câtva timp, însă, iată că Humis, ca fiul rătăcitor, și-a exprimat... înalta-i dorință de a reveni în casa «negrilor».

Ca orice mamă care-și iubește copiii, conducerea Venusului a uitat trecutul și l-a iertat pe Humis.

— Să fie binevenit (sau mai bine bine-revenit) în casa părintească!

Humis și-a șters o lacrimă de duioșie care i-a picat din colțul genelor, și-a făcut bagajul și a plecat...

Dar a plecat numai până la frontieră căci acolo compatrioții lui i-au spus că-l iubesc tare, că nu se pot despărți de el.

Văzând că H[illegible] le respinge declarațiile de [illegible]agoste cu sila, grecii i-au răspuns ca și Alexandru Lăpușneanu: «Dacă tu nu ne vrei, noi te vrem!»

L-au arestat, l-au legat și acum să poftească domnul Humis să mai treacă granița.

Purtarea grecilor a făcut o penibilă impresie în România, impresie care cu timpul, s'a transformat în revoltă. Care revoltă — aceasta e opera Zeului Răzbunării — a luat forma represaliilor.

Da, da! Represalii contra grecilor din România. Ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte...

Veți râde, dar represaliile acestea lovesc în primul rând în ...subsemnatul.

Să vedeți...

Ca răspuns la atitudinea grecilor din Grecia, e vorba să se ia anumite măsuri contra grecilor din România.

Prima masuraa r fi aceea a unui.. control al pașapoartelor tuturor grecilor din România.

Aceasta ar însemna în bună limbă românească, nici mai mult nici mai puțin, că în curând, grecii își vor lua tălpășița depe meleagurile noastre.

Ori, aici e toată nenorocirea.

Dacă vor fi evacuați toți grecii, implicit va fi nevoit să plece spre Pireu și Iani, băcanul meu din colț. Iani, care mă cunoaște de câțiva ani și care-mi dă când vreau — și cât vreau — pe datorie. Dacă pleacă Iani, se duce creditul. Și nu mai e nici o speranță: dacă nu vine Humis, pleacă Iani.

Hotărât lucru, Humis m'a nenorocit!

A. Nol

In țara cu cel mai bun football din lume

Cel mai mare jucător al Scoției

IV

Cele mai mari cluburi din Glasgow, în privința calității jucătorilor, sunt Celtic și Rangers. De altfel, sunt celebre în toată Scoția: Celtic a câștigat de 15 ori Cupa Scoției și de 22 de ori a fost finalist; Rangers, fiind de 17 ori finalist și-a adjudecat această probă de 10 ori. Rangers și-a luat dealtfel revanșa în Campionatul Ligii, pe care l-a câștigat de 13 ori, având numai 5 înfrângeri, în fața lui Celtic.

Veritabilii poli ai footballului scoțian, Celtic și Rangers reprezintă în acelaș timp un important episod al rivalității dintre catolici și protestanți. Celtic este club catolic, Rangers, protestant. Se cunoaște vrajba mare în chestiunile religioase din Scoția. In jurul unui stadion în care joacă Clyde și Rangers, e tot atât de periculos ca la masacrele de la Saint-Barthélemy. Pioșii suporteri ai echipelor creiază o atmosferă de crâncenă bătălie.., dar aceste conflicte religioase se termină cu lovituri de picior în minge!

La „pub"-ul lui Willie Maley

Managerul lui Celtic este Willie Maley. Am aflat adresa lui depe Queens Street unde ține un *public-hause* — sau cum se spune un «pub» — adică un fel de restaurant, care nu are însă nimic comun cu cafeurile noastre.

Intri într'un local sobru, plin de fum și găsești acolo, rezemați de bar, gentlemeni cari sorb pahare de whisky cu demnitatea care se cuvine acestui nobil liquer.

Willie Maley este o figură impozantă și atât de înalt încât niciodată n'o să crezi că e sexagenar.

Acum cincizeci de ani, a jucat în prima echipă care a fost formată la Celtic. El are Celtic-ul în sânge. Nu l-a părăsit niciodată. A avut o carieră onestă de profesionist, la sfârșitul căreia a avut destui bani ca să-și cumpere «Salon-Bar»-ul din Queens Street. Acum, el e patronul. Managerul autoritar. Directorul ascultat.

Am găsit cu greutate un colț mai liber în bar. Ne-am așezat unul lângă altul pe două scaune înalte.

După un sfert de ceas, băusem de acum două whisky-uri din cele mai fine, — Willy îmi dădu «old pai» și mă bătea prietenește pe umăr.

AMATORII SUNT PREA SCUMPI!

«Celtic are 35 de jucători. Nici unul mai mult. E suficient pentru două echipe profesionale.

— Nu vă ocupați de amatori?

— Amatori? Glumești?

— Dece?

— Amatorii sunt prea... scumpi! Avem atâtea griji cu asociația noastră. Celtic este o societate comercială cu participație limitată: Celtic F. C. Ltd.

— Cine e antrenorul dvs.?

— McMenemy, 51 de ani. A fost timp de 13 ani jucător profesionist, o veche glorie a footballului nostru, de mai multe ori internațional. Ne antrenează de trei ani.

— Vă costă mult?

— McMenemy e foarte pretențios. Dar are dreptate. Trebue să știi să plătești. Când cumperi o pălărie mai bună, durează mai mult ca una eftină. Tot astfel și noi facem o economie, plătindu-l scump pe McMenemy.

— Cât?

— In valuta dvs., 10.000 de franci pe lună, plus prime.

— Dar jucătorii?

— In medie 7 lire (1.015 franci) pe săptămână. Jucătorii căpătă de fiecare match câștigat o primă de 2 lire (290 franci) și o liră pentru un match nul. Apoi se mai adaogă și prime speciale, cari pot ajunge până la 10 lire la un match important.

— Și cum merge societatea?

— Nu ne plângem. Un match între echipele secunde ale lui Celtic și Rangers, atrage 30.000 de spectatori. Când se joacă pentru prima ligă, stadionul nostru de 85.000 de locuri e neîncăpător.

JIMMIE MC GRORY

— Care e cel mai bun jucător al dvs.?

— E acolo!

Și Willie îmi arătă, la celălalt capăt al barului, un tânăr brun, care se distra cu niște whisky-uri.

«Jimmie! Vino'ncoa.

Și iată-l pe Jimmie McGrory, cel mai mare jucător al Scoției.

570 DE GOALURI

Jimmie nu e un tip prea vorbăreț. Managerul său m'a prevenit dealtfel că detestă interview-urile.. gratuite. E un adevărat profesionist. Când vorbește despre meseria sa, el așteaptă să primească o retribuție..

Dar cum Willie Maley îmi spune că înaintașul centru al său, care joacă de 14 ani la Celtic, a marcat 409 goaluri în campionatul Ligii și în total 570 de goaluri, l-am felicitat călduros.

ROBERT PERRIER

Automobilul în anul 2000

(Continuare din pagina 1)

că copiii urmașilor noștri vor face 300 km., după cum tații lor făceau 200...

Dreyfus are și el impresia că nu vom mai utiliza benzina care va fi înlocuită printr'un combustibil syntetic sau prin electricitate.

IN ȚARA UNDELOR HERTZIENE

Aerodinamismul are încă un partizan în persoana — eminamente competentă — a d-lui M. Fenestre, directorul uzinelor „Simca", *care vede forma mașinii tinzând din ce în ce mai mult spre forma ideală a picăturii de apă.*

„Automobilele vor deveni — cred — cât se poate de joase și grație lărgirii progresive a drumurilor, vor putea să atingă mari viteze. Și vom putea parveni fără îndoială să livrăm clienților „automobile sburătoare", cari vor aparține în acelaș timp și avionului și automobilului.

Prevederile d-lui M. Fenestre se întâlnesc, astfel, cu cele ale d-lui Rosengart.

Chinetti, creator la Talbot al unui model special care are un mare succes, crede și dânsul în transmisia electricității, datorită undelor hertziene.

— „Incepând cu anul 1950, crede dumnealui, nu ne vom mai servi de benzină. Și în ceeace privește drumurile, îmi închipui câteva linii drepte, foarte lungi, cari vor fi *„distribuitoare" de electricitate*. Adică, vor fi parcurse de un cablu electric distribuitor al unei energii captabilă fără troleu. La fiecare sută de km. va fi instalată o centrală electrică".

— *„Oare strada electrică va fi strada viitorului?"*

In acest caz, Statul va fi pus în fața unei curioase probleme de recuperație monetară.

Astăzi — în adevăr — există un impozit pe benzină. Dar mâine... Cine va plăti electricitatea? Toată lumea va avea posibilitatea de-a circula pe gratis? Sau cheltuielile Statului vor fi înapoiate de asociația automobiliștilor. Pariez însă că în anul 2000, ministrul de finanțe va ști să rezolve chestiunea...

La fel ca și Chinetti, campionul Zehender, atașat pe lângă „Mercedes", este preocupat în mod special de problema drumurilor.

— Numai drumul frânează automobilul, crede dânsul. Desigur, vom putea atinge viteze considerabile, dar mărimea lor va depinde întotdeauna de starea drumurilor. Cât în ceeace privește automobilul, mi-l închipui foarte simplificat; nu va mai fi „șasiul" care se va uni până la dispariție cu caroseria.

...Iatăa o explicație care va fi desigur de natură să contrarieze serios caroserii.

La aceștia, părerile sunt iarăși foarte împărțite. D. de Horchitz (De Villars) arătându-le un Benley somptuos, ne predică întoarcerea la clasicism, crezând că aerodinamismul ideal este în acelaș timp mult prea costisitor și mult prea urât pentru a fi formula viitorului..

Totuși d. Jean Henry Labourdette este — dimpotrivă — convins de succesul în creștere al aerodinamismului.

Oare automobilul anului 2000 va fi în adevăr ceeace numim astăzi un automobil? Putea-vom numi astfel aparatul care, capabil să meargă pe pământ, va fi în acelaș timp apt să ne transporte în aer? Ceea ce e aproape sigur este că mai târziu sau mai de vreme automobilul va profita de progresul aviației.

Problema automobilului anului 2000 se adaugă deci în mod imperios la cele ale aeronauticei și de aceea părerea d-lui Louis Bréguet ni s'a părut în special prețioasă.

(Va urma)

Trat. de **DOLY NISSIM**

După ședința dela Roma

(Continuare din pag. 1-a)

namicul Public No. 1 al României». și a anunțat totodată că Biroul Federal român a hotărît întreruperea oricăror relații austriaco-române.

Toate cele scrise de presa română și cehă nu au fost pe placul d-lui Gero, care are și obligația de a proteja interesele echipelor austriace. Deaceia, d-sa a căutat să împace lucrurile explicând d-lui Luchide la Roma că nu este dușmanul României.

D. dr. Gero nu este însă nici prietenul României. De ce, se va vedea mai jos.

UN DIPLOMAT SLAB

Fiecare țară fondatoare a venit cu câte o propunere pentru complectarea celor două vacanțe.

Și federația austriacă a avut o propunere. Ziariștii vienezi aflați la Roma păreau în cunoștiință de cauză, deoarece serveau tuturor știrea că nu este exclusă o revenire la vechea formulă, adică la o competiție rezervată numai țărilor fondatoare.

D. Gerö, delegatul Austriei — după informațiile ce deținem, — a susținut teza participării în competiția C. E. C. numai a țărilor fondatoare.

Atunci cum rămâne cu declarația de prietenie făcută sportului românesc de dr. Gerö?

Pe două tablouri, în chestiuni atât de importante, nu se poate juca. Un diplomat abil se ferește de asemenea situații echivoce.

D. dr. Gerö, pentru a dovedi că este prietenul României, nu are decât o singură politică de adoptat: aceia de a sprijini în comitetul plenar dela Belgrad participarea României și Jugoslaviei cu câte două echipe. Partizan al acestei formule, d-sa este amicul nostru. In orice alte condiții, va fi socotit dușmanul nostru.

Insemnări lămuritoare pe marginea încercării lui Tudose

Mâine, Tudose, încearcă să se ia la întrecere cu acele cronometrului. Adică vrea să vadă câte ture de pistă face el până ce minutarul cronometrului va face odată înconjurul cadranului.

Ne-am ocupat de această chestiune, din mai multe puncte de vedere, astăzi o vom privi sub o fațetă foarte importantă. Poate cea mai importantă latură a acestui record.

PISTA NU E OMOLOGATA

— Păi bine dom'le, alergați de atâta vreme într'un „ceaun" și nu știți câți metri are?

— Alergați curse internaționale, campionate, etc., și nu cunoașteți câți măsoară urma pe care vă învârtiți?

Iată întrebări justificate pe care și le poate pune oricine. Intrebări la care se poate răspunde că pista n'are distanța reglementară, că n'are racordajul perfect etc., etc.

Bine, dar asta nu împiedică, de loc, să se fixeze o cifră care să exprime perimetrul ei, rezultat al unei măsurători oficiale, nu de alta dar să se știe câți metri are pista.

Că n'ar fi fost în concordanță cu „legile" forului suprem ciclist internațional asta e altă chestiune.

CUM TREBUE SA FIE UN RECORD OFICIAL, DUPA «U. C. I.»?

Ne amintim că în regulamentul Uniunii Internaționale de Ciclism (U. C. I.) prevede, cu privire la recorduri, următoarele, dacă vrei să ți-i recunoască:

Pista să aibe: 250 m. 333 m. 33 cm. 500 m. sau 666 m. 66 cm. (distanțele reglementare) și să fie măsurată de un geometru.

Cronometrarea să se facă de doi cronometrori oficiali recunoscuți de „U. C. I." și utilizând cronometre cu certificate de precizie eliberate de unul din cele patru observatoare meteorologice (Greenwich, Paris, Zurich și... al patrulea ne scapă).

Cronometrele să fie „dedublante-retrapante" (cu două ace) ca să permită cunoașterea recordului după 1 km. după 5, 10 etc.

Aceasta, da[illegible] vrei să ți se recunoască r[illegible]ul de forurile internațional[illegible] fața căreia nimeni n'ar putea să crâcnească necum să ți-l conteste.

Dar cum deocamdată ne interesează fapta în sine, pentru noi, și n'avem veleități să ne luăm la trântă cu al de Richard, Olmo, Slaats sau Archambaud, chestiunea se schimbă radical.

RECORDUL POATE SA FIE OFICIAL

Astfel fiind și pentru că deocamdată ne lipsesc cele cerute de „U. C. I." (ne lipsesc chiar și oamenii care ar îndrăzni să pue în pericol pe vedetele mai sus amintite) ne putem rezuma foarte bine la un record al nostru, — chiar lacă n'ar corespunde în totul regulilor de preciziune.

Putem deci stabili o cifră, în urma unei măsurători oficiale, să desemnăm pe teren prin marcaje linia pe care trebuie să fugă recordmanul sau recordmenii (căci, firește, vor fi mai mulți); putem lua două cronometre din cele existente la noi, și recordul stabilit poate fi oficial.

Atât timp cât lucrul acesta se va întâmpla și pentru viitorii cicliști care vor încerca recordul în aceleași condițiuni, adică aceiași pistă, acelaș metraj și aceleași cronometre (fără certificat) sau cu certificat (dela Observatorul din Capitală) chestiunea este destul de simplă.

Indată însă ce vom avea și noi o pistă ca lumea, cronometre cu certificate, etc., etc., și ne vom apropia de 45 pe oră apoi o să ne gândim serios la niște relațiuni cu „U. C. I." și la recorduri „ultra-precise" și impecabile cu care să putem să ne prezentăm chiar și la... judecata de apoi.

Dar cum nu putem îndeplini exigențele de mai sus pretențiile ni se limitează la un record național. Sau cu alte vorbe, adaptând la mediu și situație celebra frază caragelească: „Să avem și noi faliții noștri" putem susine sus și tare: *„Dece să n'avem și noi, dom'le, recordmanii noștri"?*

UN SEMN BUN?

Interesant de știut că Tudose va face încercarea de record pe o „mașină" Oscar Egg, donată lui în acest scop de către președintele F. R. S. C.-ului.

Să fie aceasta un semn bun pentru Tudose, că fuge pe o bicicletă fabricată de recordmanul mondial care a deținut recordul timp de 20 ani?

Rămâne de văzut...

EMIL IENCEK